

hvor Klareringen foregaar, og Varerne skulle undersøges, og derved vil der yderligere paaføres Fabrikkerne en betydelig Udgift. Jeg vil derfor spørge den ærede Finansminister, om det er Meningen, at Fabrikkerne i Byerne udenfor de 7 nævnte skulle have Erstatning for Tab i det Arbejde og de Fragtudgifter osv., der paaføres Tobakken, ikke alene naar Varen kommer hjem og saa skal sendes til en anden By og derfra tilbage igen, men ogsaa ved, at man skal sende de Varer, man udfører igen, til et andet Toldsted. Hvis det er Meningen, hvad jo vilde være retfærdigt, vilde det temmelig sikkert blive en meget dyr Historie, og hvis det ikke er Meningen, vil man gøre en kolossal Uret mod de Fabrikkerne, der bo i de Byer, hvor Klarering ikke er tilladt, fremfor Fabrikkerne i de Byer, hvor man kan faa Varerne fortoldede.

Fabrikkerne ville ikke have noget imod at lægge baade Fakturaer og Bøger frem. Jeg vil haabe, at Fakturaerne altid blive de korrekte, og jeg vil ikke udtale nogen Tvivl derom, men efter den Erfaring, jeg har gjort fra andre Lande ved at tale med Eksportører og Fabrikkerne, foregaar der jo visse Misligheder, hver Gang man har forsøgt at lave Værditold, idet de handlendes Forbindelser ere blevne opfordrede til Ikke-Reellitet og omvendt. I det enkelte Land, hvor der bruges Værditold, finder der i Virkeligheden meget store Misligheder Sted. Det er mig meddelt ikke fra en, men fra mange forskellige Sider. Fabrikkerne ville ikke have noget imod at lægge baade Bøger og Fakturaer frem, men det hjælper ikke, thi jeg kender ikke nogen Bogføring, der kan forhindre Uretfærdigheder, de fremkomme ad adskillige Omveje.

Fabrikkerne have, enten det er Tobaksfabrikkerne, store eller smaa, eller Cigarfabrikkerne, ikke rettet nogen som helst Henvendelse til Regeringen eller Toldudvalget angaaende den foreslaaede Takst af 60 Øre pr. Kilo, ganske simpelt af den Grund, at de fleste med mig have erkendt, at naar man i en Toldkommission for saa og saa mange Aar siden har staaet til Dels enig om en Told af denne Højde, og man erkender, at den ikke er højere, endda lidt lavere end i de omliggende Lande, kan man ikke med fuld Ret kræve, at man skal lade den Told blive lavere, idet enhver, enten man er Fabrikant eller ikke, maa erkende, at denne Vare maa henregnes under Luksusvarer. Det er naturligt, at det for os Fabrikker-

ter vilde være det behageligste, om vi kunde slippe med saa lille en Told som muligt, men man kan jo dog ikke arbejde mod Fornuften for at gavne sit specielle Fag. Den Tak, dette Fag har faaet af Toldudvalget og Finansministeren, har kun været meget ringe. Man plejer at sige, at de artige Børn faa ingenting. Vi have været meget artige Børn, men vi ere ikke slupne med ingenting at faa, thi vi have faaet Ris, og det synes jeg, i Grunden er at behandle de artige Børn paa en lovlig haard Maade.

Resumet af alt, hvad der vedrører denne Tobaksfortoldning ad Værdiens Vej, er, at den for det første vil skabe ulige Forhold for Landets forskellige Fabrikkerne, for det andet vil den ødelægge Eksporten af disse Varer, en Eksport, som vi nu have begyndt at arbejde op, saa den er bleven større og større Aar for Aar, for det tredje vil den efter min Formening vanskeliggøre — det skal ogsaa nok vise sig — Kreditoplagsrettens Bibeholdelse, og endelig tvivler jeg om, at det vil være muligt for nogen af Landets Fabrikkerne at indrette en Bogføring, som muliggør, at han kan faa sin betalte Værditold tilbagebetalt, naar Varerne udføres af Landet, eller kan faa Kredit paa den foreslaaede Værditold. Jeg finder, at det havde været korrekt, om man ved Ændringsforslagernes Forelæggelse her ved 2den Behandling havde angivet bestemte Former, under hvilke man havde tænkt sig, at dette kunde finde Sted. Jeg mener endog, at der maatte føjes en Lovparagraf til, thi jeg kan ikke være med til, at vi her i Landet skulle give Toldvæsenet Ret til at ordne en Sag af betydelig Vigtighed, som ikke kan ordnes med Billighed og Retfærdighed.

Den ærede Ordfører talte i Eftermiddags om England som Frihandelsland, og det er jo sikkert, at England er Frihandelsland, hvad angaar Industrifrembringelser. Man skal dog erindre en Ting, som jeg drog frem ved Sagens første Behandling, nemlig den, at der i England hviler pr. Hoved en betydelig større Toldskat end i Danmark. Jeg har draget Beviserne frem. I 1904 var der i England i alt en Toldafgift paa 66⁷/₁₀ Mill. £. Dividerer man ind i denne Sum Landets 43 Mill. Indbyggere, vil det omsat i Kroner blive et Beløb af 27 Kr., medens vor Toldskat andrager et Beløb — nogenlunde korrekt udregnet — af 19,48 Kr. pr. Hoved. Hvis man regner, at en Familie bestaar af 5 Personer, vil det ærede Medlem for Kø-